

[Alice Faber]

for, at befolkningen skal finde ud af, hvor kynisk man spekulerer i at frembringe dødbringende våben? Jeg tror, befolkningen ville komme op på mærkerne, hvis man vidste, hvad det var, der foregik bag de lukkede døre.

Vi er meget glade for det arbejde, som fredsgrupper og den kvindegruppe, der kalder sig Livmødrene, laver for at få disse krigsmagers forehavende frem i lyset, disse dødens købmænd, som de kalder dem, og det er egentlig en meget god betegnelse. Det er jo rigtigt, som Livmødrene siger, at vi ikke kan acceptere dette hemmelighedskræmmeri om noget, der i den grad angår vores liv.

Dette er et samvittighedsspørgsmål, og vi vil ikke være med til at slække på kravene i våbenloven. Lad os bruge vores velstand til at videreudvikle industrien til nogle mere fredelige formål.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Som hr. Jimmy Stahr sagde for et øjeblik siden, går våbenloven helt tilbage til 1934, og åbenbart har den fungeret godt siden.

Generelt må man vel sige, at der findes en holdning, som et flertal her i landet har, nemlig den, at Danmark ikke frit bør eksportere våben. Holdningen bygger sikkert på den opfattelse, at man ved en sådan begrænsning kunne undgå krig og tab af menneskeliv.

Fru Alice Faber var bl.a. inde på at tale om kvindeorganisationer, der optrævede arbejdet omkring våbenproducenterne. Mon de også gør det i Sovjet?

Spørgsmålet er så, om denne holdning bør betvivles. Det tror vi ikke i CD. At et eksportforbud kan være med til at ændre verdenssituationen, kan vi ikke tro på. Jeg var lige ved at sige: producerer og eksporterer Danmark ikke våben, så gør vor neutrale nabo Sverige det i allerhøjeste grad.

Vort medlemskab af NATO forpligter os til at opretholde et forsvar, hvorfor vi selvfølgelig også skal være i besiddelse af våben, så holdningen på dette område forekommer CD at være noget af en dobbeltmoral.

Om Danmark skal producere og sælge våben, er et meget ømtåligt spørgsmål, men personlig mener jeg, at begrænsningerne set ud fra et beskæftigelsesmæssigt hensyn alene bør ligge deri, at man kan sælge krigsmateri-

ellet til den vestligt orienterede del af verden og i hvert fald til NATO-landene.

CD kan ikke støtte lovforslaget. Som ministeren sagde, er § 6 et styringsinstrument, og det styringsinstrument mener CD vi fortsat bør have, nok mest til bibeholdelse af en balance mellem hensynet til eksporten og hensynet til landets sikkerhed.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg skal på det radikale venstres vegne afvise dette lovforslag.

Det radikale venstre har fremsat et forslag til folketingsbeslutning, som kommer til behandling senere, og hvormed vi ønsker gennemført en kraftig opstramning af våbenlovgivningen og en begrænsning af dansk våbeneksport; det får folketingsretten lejlighed til siden at vende tilbage til. Vor forestilling om, hvad der skal ske på dette område, går i den stik modsatte retning af det, fremskridtspartiet foreslår.

Jeg er nødt til at korrigere hr. Jimmy Stahr, der sagde, at det var socialdemokratiet og måske et par radikale, der havde lavet loven i 1930'erne. Ja, mon ikke? Det var den radikale udenrigsminister P. Munch og den radikale justitsminister C. Th. Zahle, der var ophavsmænd til denne lovgivning, så det tør nok siges, at der var radikale med til at lave den i sin tid. I øvrigt havde våbenloven dengang et ganske specielt udenrigspolitisk sigte: at, skal vi sige regulere vort forhold til den på det tidspunkt stærkt truende sydlige nabo.

Jeg vil sætte et spørgsmålstejn ved noget, som flere ordførere har sagt, nemlig at våbenloven fungerer godt. Den bygger på det grundlag, som justitsministeren gjorde rede for: at man kun tillader eksport til lande, hvor der ikke er udsigt til, at våbnene skal tages i anvendelse, og det tør nok siges at være et usikkert kriterium for administrationen af en lov. Det har da også i praksis vist sig, at vores våbenlov ud fra dette synspunkt ikke fungerer godt. Det forholdt sig faktisk sådan, at Danmark eksporterede våben til Iran indtil ganske få uger før magtovertagelsen i Iran, hvorefter det våbenudstyr, som i tidens løb af vestlige lande, herunder Danmark, var eksporteret til Iran, nok tør siges at være blevet anvendt til ganske andre formål, end nogen havde drømt om, da man iværksatte denne våbeneksport. Det viser